

Évközi XV. vasárnap – 2010. július 11. – C. év

Egy házaspárnak nem születhetett gyermeke. Hosszas várakozás, próbálkozás után úgy döntöttek, örökbe fogadnak egy gyermeket. El is mentek egy árvaházba, s miután minden hivatalos procedúrát elintézték, az árvaház igazgatója ezt mondta nekik. „Rendben van, akkor most menjünk, és válasszuk ki a legszebb, legaranyosabb csecsemőt az intézetünkből!” Nagy meglepetésére a házaspár tiltakozott: „Ó nem! Nekünk a legrondább, leggyengébb, legfejletlenebb kisbaba kell, az, akit senki nem kíván örökbe fogadni, aki senkinek sem hiányzik. Mi neki akarjuk biztosítani azt a szeretetet, amit mástól nem kaphatna meg.”

„Ki az én felebarátom?” – teszi fel a kérdést a törvénytudó a mai evangéliumban Jézusnak. Jézus pedig az irgalmas szamaritánus jól ismert példabeszédével válaszol. Igen, jól ismert, mégis oly kevésbé megszívlelt példabeszéd ez! A valóban keresztényi szeretet természetéről ad tanítást, ami sokszor fényekkel múlja fölül a szeretetnek azt a mértékét, amit általában a mai ember ért szeretet alatt. Oly könnyű kimondani, hogy szeretni minden ember képes, meg hogy a szeretet teszi igazán boldoggá az embert stb. stb. Valójában mégis mit értünk e mögött a sokszor elcsépelet, lejáratott fogalom mögött? Legtöbbször csak a szimpátiát, a pozitív érzelmek játékát, a megkívánást és birtokolni vagy élvezni akarást – csupa olyasmit, ami elsősorban rólunk szól, nem a másikról. Amikor a szeretet már komoly lemondást, áldozatot kívánna tőlünk, amikor olyasvalakire kellene irányulnia, aki nem szimpatikus, sőt valami miatt ellenszenves számunkra, akkor kihátrálunk az ilyen kapcsolatokból. Pedig Jézus éppen arra hívja fel követői figyelmét nemcsak példabeszédeivel, hanem tetteivel is, hogy a szeretetnek azokban a helyzetekben is meg kell nyilvánulnia, amelyek nem kellemesek, sőt nehezek számunkra, amikor nem pozitív érzelmektől vezettetve cselekszünk. Biztosak lehetünk benne, hogy a szamaritánus, akit a zsidók megvetettek és elkerültek, nem érzelmi fellángolásból segíti az összevert zsidó férfit, hanem látva szorongatott helyzetét, egyszerű emberi kötelességtudatból karolja fel. Könnyű szeretni azokat, akik nem rászorulók, nem elesettek, akik viszonzni, sőt netán felülmúlni tudják minden udvarias gesztusunkat. Bezzeg nehéz szeretni a valóban elesetteket, a nyomorultakat, akik huzamos, komoly odafigyelésre, segítségre szorulnak, akik miatt sokszor és sok mindenről kell lemondanunk. Ilyenek lehetnek a súlyos betegek, a magatehetetlen idősek, a bűnös szenvedélyeik rabságában szenvedők. Jézus érdekes módon leginkább őket karolta fel és segítette, mert tudta, hogy nekik van igazán szükségük támaszra, segítségre, megértésre, elfogadásra. Hányszor és hányszor lehajolt a betegekhez, meggyógyította a szenvedőket, megbocsátott a bűnösöknek, közösséget vállalt a megvetettekkel. Erre hívja meg a benne hívőket is, amikor a felebarát szeretetének parancsát egy sorba állítja az Isten iránti szeretet parancsával. Ez többet követel tőlünk, mint amit általában a mai, vagy akár az akkori átlagember

értett a szeretet fogalma és tartalma alatt. „Ha csak azokat szeretitek, akik titeket is szeretnek, mi többet tesztek? Ha csak a viszonzás reményében adtok kölcsön, miben vagytok különbek? Ezt megcselekszik a vámosok és bűnösök is!” Ez az áldozatkész, lemondó önátadás, amit sokszor bizony nem kísérnek érzelmi fellángolások, ez érdemli meg igazán a keresztény szeretet elnevezést. Teréz anya mondja: „Isten szereti azt, aki örömmel ad, de még inkább szereti azt, aki engedelmségből, kötelességtudatból ad.” Ezt ugyanis nehezebb megtenni, nagyobb szeretetet követel tőlünk. Bár megértenék ezt a mai társadalom önző, élvezetközpontú, elkényelmesedett tagjai is! Higgyük el, valamennyiünk életében lesznek helyzetek, amikor mi leszünk rászorulóknak, elesettek, nem szimpatikusak, megvetendők! Ha ilyenkor mindenki messze elkerül minket, ha nincs olyan valaki, akibe minden körülmények között kapaszkodhatnánk, akkor végképp kicsúszik a lábunk alól a talaj. Fontos, hogy mi is megadjuk tőlünk telhetően ezt a biztos támaszt másoknak, ezzel példát adjunk, s így nem veszíti el az emberiség az igazi szeretet mélységét és szilárdságát.